

Metų lituanistinės mokyklos mokytoja Giedrė Kurlinskaitė: „Likimas vis tiek atvedė ten, kur turi būti“

„Rinkdamasi profesiją nė neįsivaizdavau, kad galima tapti lituanistinės mokyklos mokytoja. Matyt, iki to reikėjo paaugti, subręsti. Bet labai džiaugiuosi, kad likimas vis tiek atvedė ten, kur turi būti. Lituanistinis švietimas jungia viską, ką mėgstu - vaikus, sportą, šokius, muziką, bendravimą, keliones. Mokytojos darbe galiu panaudoti savo energiją, kūrybiškumą, jaučiuosi realizuojanti save“, - sako šį pavasarį „Lietuvos mokytojo 2025“ apdovanojimų „Lituanistinės mokyklos mokytojo“ nominaciją laimėjusi lituanistinės mokyklėlės „Pupa“ įkūrėja ir vadovė Giedrė Kurlinskaitė.

Justina Mikeliūnaitė

Pasauliolietuvis.lt

Dažniausiai lituanistines mokyklas įkuria emigrantės mamos, susilaukusios vaikučių ir pajutusios poreikį mokytis lietuvių kalbos ne tik šeimoje, bet ir didesnėje grupėje, bendruomenėje. Giedrės istorija kitokia.

Pirma gyvenime atsirado mokykla, o tik po keleto metų pirmagimis sūnus. Vesti vaikams pamokas lietuviškai jaunai emigrantei pasiūlė kitos Londone sutiktos lietuviškos mamos. Su viena jų susipažino parke, nes tuo metu po pagrindinio darbo dar dirbo aukle britų šeimose. Ta mama paprašė ją šeimai padėti savaitgaliais, vėliau atsirado ir daugiau mamų, norinčių, kad vaikučiai susiburtų, bendrautų,

žaistų lietuviškai.

Augant susidomėjimui, kilo mintis ne tik sukviesti vaikus su mamomis smagiai pažaisti ar padainuoti vienos iš tų mamyčių namuose, bet ir įkurti mokyklą. Tiesa, praėjus vos savaitei nuo oficialaus mokyklos įsteigimo, prasidėjo Covid-19 pandemija ir Jungtinėje Karalystėje buvo įvestas griežtas karantinas, uždarytos visos mokyklos. Bet Giedrė nenusiminė, tą laiką išnaudojo pasiruošimui - ruošė pamokų planus, priemones, kurių laiką jau užsiregistravusiems vaikams nemokamai vedė pamokas nuotoliniu būdu.

Rugsėjį lituanistinė mokykla „Pupa“ švęs pirmąjį jubiliejų - penkerių veiklos metų sukaktį. Nuo šešių vaikučių grupelės mokykla per šį laiką išaugo iki keturių kontaktinių po keletą valandų trunkančių susitikimų per savaitę keturiose skirtingose vietose Londone ir jo apylinkėse, taip pat pradėtos organizuoti ir pamokos internetu. Šiuo metu mokykloje mokosi apie 200 vaikų.

Atmintyje įstrigo mokytojos ašaros

Giedrė savo pamokose daug dėmesio skiria Lietuvos istorijai, tradicijoms, papročiams. Panevėžyje augusi tautietė prisimena, kad nors šeimoje lietuviškumui, patriotiškumui nebuvo ugdomi ir nestigo iššūkių, didžiulę įtaką jai padarė pradinių klasių mokytoja. Prisiminusi mokytojos pasakojimą apie Sausio 13-ąją, kvietimą pagerbti žuvusius už Lietuvos laisvę ir mokytojos akyse pasirodžiusias ašaras tariant Loretos vardą, Giedrė ir mums kalbant susigraudina. Ankstyvi, pirmos klasės, prisiminimai ir šiandien labai ryškūs. Tai pedagogės kelią pasirinkusiai lietuvi padeda suprasti, koks svarbus gali būti mokytojo vaidmuo. Kaip parodytas dėmesys ar įdomiai, jautriai perteikta tema gali pakreipti vaiko gyvenimą.

Tad vaikų noras ateiti į mokyklą, apsikabinimai, šypsenos, šilti tėvų atsiliepimai - didžiausia motyvacija tęsti veiklą. Taip pat mokytoja neslepia, kad širdį šildo ir apdovanojimai. Pradžiugino ir naujausias, pavasari gautas „Lituanistinės mokyklos mokytojos 2025“ įvertinimas, ir tai, kad apdovanojimams ją nominavo ir balsuodami išrinko tėveliai.

LIETUVOS
MOKYTOJAS

2025

Lrytas

ŠVIETIMO INICIATYVA

Lituanistinės mokyklos mokytoja 2025

Giedrė Kurlinskaitė

Lituanistinės mokyklos „Pupa“
mokytoja, vadovė

„Svarbu pastebėti jauną žmogų. Įvertinimas padeda pasijusti tvirčiau, žinoti, kad esi gerame, teisingame kelyje. Tai didelis postūmis judėti į priekį, neprarasti ugnelės“, – sako vaikų, tėvų ir kolegų mylima mokytoja. Giedrė prisipažįsta, kad augimas nėra lengvas procesas. Jaunai pedagogei sunkiausia buvo pradėti vadovauti kolektyvui, kartais keliais dešimtmečiais už save vyresnėms mokytojoms išsakyti pastabas, nenutylėti klaidų ar net atsisveikinti, pajutus, kad vertybės nesutampa, kad dirbama ne iš pašaukimo ar meilės vaikams, o tik siekiant finansinės naudos.

**Giedrė ir kitos lituanistinių mokyklų mokytojos su Lietuvos pirmąja ponia
| Asmeninio archyvo nuotr.**

Norint sėkmingai augti, reikalinga drąsa ieškoti ir prašyti pagalbos

Bendraujanti, kiekvieną pakalbinanti Giedrė ir su vaikais, ir su kolektyvu greitai užmezgė šiltą ryšį. Ji prie kavos su kolegėmis aptaria asmeniškiausius išgyvenimus, tačiau privalo nepamiršti ir vadovės pareigų, visada stoti mokyklos pusėn ir skatinti komandą augti, tobulėti, mokytis iš klaidų.

Dirbti su vaikais, vesti pamokas, šokti, dainuoti, dūkti su mažaisiais, pasakoti istorijas, ropoti keturiomis kaip katinas ar šuoliuoti varlyte Giedrei viena smagiausių veiklos dalių. Tarp mažylių ji savo stichijoje. Kiek sunkiau buvo prisijaukinti vadovės pareigas. Augant mokyklai, didėjant kolektyvui nestigo ir praktinių, ir emocinių iššūkių. Ne kartą mokyklos steigėja jaudinosi, nerimavo, svarstė, kaip išsakyti pastabas mokytojams, kaip pasakyti tėvams įtarimus dėl raidos sutrikimų ir bendradarbiauti, kaip dirbti su autistiškais vaikais. Ir dabar būna sunkių pokalbių, kartais tenka lipti per save.

Šiuos iššūkius spręsti mokytojai padėjo daugiau patirties turinčios, keliolika metų lituanistinio švietimo srityje dirbančios aktyvios kolegės. Ji ne kartą konsultavosi su Jungtinės Karalystės Lituanistinio švietimo tarybos pirmininke, vaikų darželio „Obelėlė“ ir lituanistinės mokyklos „Lithuanian academy“ įkūrėja ir vadove Alvija Černiauskaite ir Airijoje įsikūrusios lituanistinės mokyklos „Gintarėlis“ vadove Donata Simonaitiene.

Būtent drąsa ieškoti ir prašyti pagalbos, pasak G. Kurlinskaitės, yra viena svarbiausių sąlygų, norint sėkmingai augti. Galimybė pasitarti, pasikonsultuoti, semtis žinių seminaruose, konferencijose, kituose mokymuose ir veda į priekį, padeda gerinti mokymo kokybę ir suteikia daugiau užtikrintumo įvairiais klausimais.

Giedrė prisipažįsta, kad aplinka jai tarsi išnyksta, ji gali akimirksniu virsti katinu, varle ar boruže, kai šalia yra vaikų, ji kalba garsiai, išraiškingai, geba prikaustyti dėmesį, labai mėgsta su vaikais dainuoti, šokti. Savyje atpažįsta mamos bruožus – ji buvo meno vadovė: energinga, garsiakalbė, organizavo renginius, grojo pianinu. O kai tenka kalbėti suaugusiųjų auditorijai – pavyzdžiui, ambasados renginiuose, verslo susitikimuose – mokyklos vadovė prisipažįsta iki šiol prieš pasisakymus, pranešimus pasijuntanti nedrąsiai, nerimaujanti.

Didžiausia motyvacija mokytojai – vaikų noras mokytis ir jų meilė | Asmeninio archyvo nuotr.

Užduotys dvikalbiams vaikams sugulė į specialius pratybų sąsiuvinius

„Jaučiu, kad manyje dar gyvena maža mergaitė. Aiškiai, ryškiai prisimenu, ką jaučiau būdama vaikas, todėl tiesiog negaliu nepakalbinti, neapkabinti, nepaglostyti mokinukų. Suprantu, koks kiekvienam vaikui svarbus asmeninis dėmesys, įvertinimas“, – sako G. Kurlinskaitė. Darbui su vaikais atiduoda labai daug savęs, bet kartu ir įsikrauna, patiria daug džiaugsmo.

Moteris dievina vaikus ir turi svajonę turėti vaikų darželį. Tačiau mokyklos plėtros ir augančio susidomėjimo ji nevadina sėkmės istorija. Tai atkaklaus, nuoširdaus darbo rezultatas, kurio siekiant buvo ir nemiegotų naktų, ir abejonių, ir nerimo, ir mokymosi, ir įdėta daug daug širdies.

Nors ir pati Giedrė ne vienus metus gyvena Jungtinėje Karalystėje, yra sukūrusi mišrią šeimą ir baigusi pedagogines geografijos studijas Lietuvos edukologijos universitete, atidarydama mokyklą nė nenumanė, kiek iššūkių kils dirbant su

dvikalbiais vaikais, kiek visko reikės išmokti, sužinoti, pritaikyti.

Ruošdamasi pirmosioms pamokoms pedagogė prisipirko krūvą lietuviškų pratybų. Tačiau jau pirmųjų pamokų metu pasimatė, kad mokinukams Lietuvoje skirtos užduotys per sunkios užsienyje, daugiakalbėje, daugiakultūroje aplinkoje augantiems vaikams. Tad teko ruošti priemones pačioms. Giedrė prisimena, kaip ne kartą iki paryčių teko piešti, karpyti, klijuoti įvairius lapus, plakatus, ruošiant užduotis. Vėliau mokytojoms darbą ir kūrybinį procesą labai palengvino atsiradusi „Canva“ programa, kurioje galima greičiau ir paprasčiau sukurti vaizdines priemones, susieti raides ar žodžius su vaizdiniais, o tai labai svarbu dvikalbiams vaikams.

Dvikalbiams, daugiakalbiams vaikams skirtų mokymosi priemonių trūkumas ir supratimas, ko reikia užsienyje augantiems vaikams, kad mokytis lietuvių kalbos galėtų lengviau, sklandžiau, paskatino imtis iniciatyvos pačiai. G. Kurlinskaitės specialiai mokyklos mokiniams ruoštos ir dvikalbių vaikų poreikiams pritaikytos užduotys sugulė į pratybas ir užduočių knygelę. Šias pedagogės išleistas mokymosi priemones lietuvių ir anglų kalbomis ne tik naudoja „Pupos“ kolektyvas, bet ir noriai įsigyja kitų lituanistinių mokyklų mokytojai ir emigracijoje vaikus auginantys tėvai.

Geografijos studijas baigusi Giedrė su vaikais dalijasi savo aistra geografijai ir istorijai | Asmeninio archyvo nuotr.

Didžiausias pagalbininkas - vyras ir seneliai šalia

Pradėdama mokyti Giedrė nė neįsivaizdavo, kad tai taps darbu visu etatu. Manė, kad mokykla bus savaitgalių savirealizacijos projektas. Tačiau augant mokinių ir pamokų skaičiui, Giedrė ne tik pati veda pamokas keturis kartus per savaitę gyvai ir kartą nuotoliniu būdu, bet ir subūrė nemažą mokytojų kolektyvą. Šiuo metu mokykloje dirba daugiau nei 20 mokytojų, o dvi septyniolikmetės merginos talkina kaip mokytojų asistentės. Jos niekada nėra nelankiusios lituanistinės mokyklos, tad padėdamos mokytojoms ir pačios lavina kalbą, praplečia žinias apie Lietuvą.

Užsiėmimai trunka dvi valandas, norintys papildomai stiprinti kalbą dar jungiasi ir į nuotolines pamokas kartą per savaitę, o penktadieniais vyksta nuotolinės istorijos pamokos su mokytoju Deimantu iš Lietuvos.

Didžiausiu pagalbininku lietuvė vadina savo Bosnijoje ir Hercegovinoje gimusį, bet nuo kelerių metų Didžiojoje Britanijoje augusį vyrą, kuris į pamokas drauge keliauja bent tris kartus per savaitę. Mokyklos kolektyvas ir tėveliai juokiasi, kad abu taip aktyviai įsitraukę į mokyklos veiklą, jog net šeimos pagausėjimą kaip tikri mokytojai suplanavo palankiausiu metu – per vasaros atostogas. Trimetį Beną auginanti pora šių metų liepos pradžioje susilaukė dukrytės Liepos.

Mokyklos vadovė veiklos stabdyti neketina ir tiki, kad ir auginant du vaikučius pavyks viską spėti. O kalbėdama apie savo veiklumo paslaptį nurodo ne tik įgimtą energiją, bet ir netoliese gyvenančius senelius – vyro tėvus.

Svarbiausias moters tikslas mokant vaikus – įkvėpti juos didžiutis, kad yra lietuviai. Pasitaiko atveju, kai tėvų atvestas vaikas iš pradžių šiuo jų sprendimu visai nesidžiaugia ir nerodo didelio entuziazmo mokytis lietuvių kalbos. „I am British (liet. *Esu britas*)“, – kartais užtikrintai argumentuoja ūgtelėję vaikai. Tada mokytoją Giedrę pagauna azartas šį įsitikinimą pakeisti, praplėsti, rasti vietas ir lietuviškai tapatybės daliai.

„Raktu sudominant vaikus ir padedant jiems noriai, garsiai ir drąsiai tarti, kad yra lietuviai, tampa istorija, kurią pati labai mėgstu ir noriu perduoti vaikams. Pasakojam knygnešių istoriją, patys klasėse ieškom paslėptų knygų, kalbamės apie Sausio 13-ąją, partizanus. Aiškinu, kaip buvo draudžiama spauda, kaip žmonės rizikavo gyvybe dėl savo kalbos ir laisvės, ir pabrėžiu, kad jie turi galimybę mokytis, saugoti kalbą. Tie pasakojimai vaikus jaudina, grįžę dalinasi su tėvais tuo, ką išmoko, sužinojo“, – džiaugiasi rezultatais G. Kurlinskaitė.

Giedrė su savo mokiniais Londone | Asmeninio archyvo nuotr.

Nors po pedagoginių geografijos studijų mokykloje atliktos praktikos nesusigundė mokytojos darbu ir pati jautėsi dar mažai besiskirianti nuo mokinių, pašnekovė džiaugiasi, kad likimas viską sudėliojo geriausia linkme ir ji tapo lituanistinės mokyklos įkūrėja, vadove ir mokytoja. O ši veikla jungia daug jos mėgstamų dalykų – meilę vaikams, muzikai, judesiui, be to, yra dinamiška ir suteikia stiprų prasmės jausmą. Mokytojos darbas leidžia prisiliesti prie istorijos, lietuviybės ir prisidėti prie jos išsaugojimo, perdavimo ateinančiai kartai.

Mokyklos vadovė puikiai supranta, kaip sunku gali būti mokytis lietuvių kalbos tik šeimoje, pastebi, kad neretai susidūrus su iššūkiais, vaikų nenoru kalbėti lietuviškai tėveliams nusvyra rankos. O lituanistinė mokykla, pasak pedagogės, ir yra ta vieta, kur emigrantai tėvai sulaukia supratimo, kur mamos ir tėčiai pamato, kad jie ne vieni, kur pradeda suvokti, kad lietuviybė, ugnelės uždegimas vaiko širdy yra kelionė ir pokyčiai neįvyksta akimirksniu. Mokykla yra šeimos pakeleivis, kuris bus kartu per lietuviškas šventes, istorinių įvykių paminėjimus, kad nenusvirtų rankos ir ta lietuviška kelionė tęstųsi.

„Norime padėti užauginti mažą žmogų, kuris drąsiai ir išdidžiai sakytų: „Aš esu

lietuvis!“, - mokyklėlės tikslus apibendrina charizmatiškoji Metų lituanistinės mokyklos mokytoja G. Kurlinskaitė.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.

MRF

MEDIJŲ RĖMIMO FONDAS

2025 M. SUTEIKÉ 4 TŪKST.
EURŲ PARAMĄ PLB PROJEKTUI
„PASAULIO LIETUVA“